

[Jens Thomsen.]

mig, at det ærede Medlem ikke har observeret den Omtale, jeg gav af den prisregulerende Virksomhed, da han sad i Ministeriet, og jeg synes, der havde været Grund til at gaa ind paa dette Emne for det ærede Medlem, som i øvrigt kom med en intetsigende Kritik.

Jeg søgte at paavise, at den frie Konkurrence betyder en langt større Prisregulering end de kunstige Prisreguleringer, og jeg søgte at vise, at Landbruget netop under de frie Konkurrenceforhold har vist, at det kunde klare Forholdene.

Det ærede Medlem spurgte, om det danske Landbrug kunde undvære Englands-overenskomsten, og det fremgik af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte her, at Landbruget kun kan opretholdes ved Statens Foranstaltninger. Man maa faa det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at de urimelig store Indtjeningsmuligheder i næsten alle Industrigrene, som ligger aabenbart for alle, skyldes en overnaturlig Dygtighed i Industrien, og at Landbruget paa den anden Side er en ganske umulig Bedrift. Det er netop det, jeg fremhævede i mit første Indlæg, at mange faar det Indtryk, at naar de har store Indtægter, skyldes det deres egen personlige Dygtighed, og efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen fremsatte her, maa ogsaa han have den Opfattelse, at Industriens store Indtjeningsmuligheder udelukkende skyldes dens overnaturlige Dygtighed, og at Landbrugets ringe Indtjeningsmuligheder skyldes Landbrugernes Uduelighed.

Efter min Mening er dette fuldkommen urigtigt. For mig er der ingen Tvivl om, at hvis Landbruget kunde faa frie Arbejdsbetingelser, vilde det kunne give en bedre Løn og et større Udbytte end Industrien, og at det er Beskyttelsesforanstaltningerne, der bevirker det modsatte. For mig er der ingen Tvivl om, at hvis Landbruget kunde faa den Pris for den fremmede Valuta, som den er værd, behøvede Landbruget ikke at modtage nogen som helst Almisse fra Staten.

Hans Hansen (Rørby): Jeg fremdrog netop de to vanskelige Forhold, som jeg var ganske klar over, nemlig Kaffeplanen og det, der slet ikke ligner den, nemlig Kaas-Briketterne. Nu siger den højtærede Handelsminister, at Kaffeplanen har intet med Lovforslaget at gøre, og Kaas-Briketterne heller ikke. Kaffeordningen har til Formaal, siger Ministeren, at spare paa

Valutaen. Ja vel, men naar Virkningen bliver; at man fordyrer Værdierne med 100 pCt. og samtidig faar ringere Kaffe, vil jeg gerne spørge: Er det virkelig den højtærede Ministers Mening, at han vil opretholde de Forhold uden videre? Eller er det Meningen, at vi skal have et andet Lovforslag til at regulere disse Prisstigninger, der er skabt ved Statens Foranstaltninger? Det viser med al ønskelig Tydelighed Utilstrækkeligheden i at ville regulere, naar man det ene Øjeblik prøver at skabe Vareknaphed eller, som man siger, spare paa Valutaen, og det andet Øjeblik prøver at regulere de uheldige Virkninger, der saa følger med.

Med Hensyn til Briketterne fra Kaas ligger Forholdet paa en ganske særlig Maade. Her vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Prieme, der siger, at man kan ikke købe, naar der ikke er Penge til at købe for, bemærke, at vi kan paavise, at ved Tysklands-overenskomsten har man begrænset Importen af Briketter fra 100 000 til 4 000 Tons for at holde Haanden over en Statsfabrik. Man har lavet en Ordning, hvorefter Ministeren for offentlige Arbejder paa en vis Maade køber Briketter af Handelsministeren. Det er en Form for Kædehandel. Ministeren for offentlige Arbejder bruger Briketterne til at fyre i Statens Ventesale, og derved borteliminerer man et Underskud. Jeg ved ikke, om der i den Anledning kan rejses Tiltale i Kraft af Prisaftalelovgivningen eller anden Lovgivning. At man figurerer et Underskud ind paa Statsbanernes Budget, det er en Sag for sig, men det viser med al ønskelig Tydelighed, hvor vanskelig den Opgave er, man her søger at løse.

Det eneste mulige Middel til Regulering af Varepriserne er Konkurrencen. Man har prøvet gennem Andelsforeningerne, men de er underkastet de samme Bestemmelser om Regulering som den private Handel. Jeg skal heller ikke tale om „Stjernen“ eller de kooperative Foretagender, der arbejder under Aktieselskabsprincippet, for de ledes jo efter rent kapitalistiske Principper. Det har slet ikke noget med Regulering af Varepriser at gøre. Det, man tilstræber, er at faa Fordele for sin Organisation. Jeg mener ikke, at der er noget ondt i det, men det har intet med Regulering af Varepriser at gøre. Det gælder kun om at tjene Penge, og man prøver ikke at regulere Varepriserne. Det har man prøvet paa i Andelsforeningerne. Det er en Knytnæve i Ansigtet paa Ringe og Truster, men Andelsforeningerne er underkastet samme Be-